

Свирачъ Янко.

(По Клавдия Лукашевичъ).

II.

Свирачъ Янко и дѣдо Борилъ.

Янко е сираче. Нѣма нийдѣ никого. Прибралъ го вуйчо му, да го отгледа при своето многочислено сѣмейство: стара майка, жена, куцъ братъ и деветъ дребни дѣца. Тѣ живѣятъ доста бѣдно въ една изба, на брѣга на рѣка Миловидка.

Леля му Ирина е жена проклета, кавгаджийка. Тя се ядосва и измѣчва, като гледа нуждитѣ на своето многочислено сѣмейство. Тя работѣла отъ сутринь до вечерь. Тя се карала на всичкитѣ дѣца, но най-много ругаела своя храненикъ — Янко: „Ти ни подядашъ, лѣ-нивецо, само на свирка знаешъ да пишишъ!“

Янко билъ вече на 12 години, високъ, но блѣденъ, слабъ. Той никога не си доядалъ добръ, затова и сили нѣмалъ. За всѣко кжсче хлѣбъ го гълчеха. Той винаги мълчалъ, често плакалъ и отъ леля си се боялъ като отъ огънь. Да работи тежка селска работа сѣщо не можелъ, затова и вуйчо му го не обичалъ.

Една слабостъ ималъ Янко: свирѣлъ и пѣлъ, затова му викали „Янко — музикантина“. Изпраша го леля му на кладенеца за вода. Гледа: — той поставя котлитѣ на земята, изважда изъ джеба кичуръ конски косми, стисва съ жби единия имъ край, опва ги и... инструментътъ е готовъ. Дрѣнка момчето съ прѣсти по струнитѣ и само се усмихва... Приятни звуци се разливатъ...

— Ахъ, ти лѣнивецо! За какво съмъ те пратила? — крещи разсърдената леля Ирина, трѣгнала да дири своя храненикъ.

Праща го вуйчо му на нивата да разбива съ влакъ